XLIX. ÉVFOLYAM 4. LAPSZÁM

KÉMLELŐ

2021

A BME Vegyészmérnöki és Biomérnöki Kar Hallgatói Képviselet lapja

FEBRUÁR

IMPRESSZUM

Főszerkesztő	Cseh Orsolya
Felelős szerkesztők	Bene Balázs Mihály
	Grizák Máté
VBK HK Kémlelő-felelős	Benda Bianka
	Szikszai Sára
Olvasószerkesztő	Cseh Orsolya
Tördelőszerkesztő	Kuntár Ákos
Írók	Almási Balázs
	Gara Balázs
	Gémes Gergő
	Halasi Soma
	Kerekes Péter
	Kovács Zsófia
	Kulcsár Márton
	Papp Tímea
	Pató Fanni
	Szitár Bence
	Szűcs Tímea
	Weber Márton
Grafika	Hajmási Virág

Kémlelő

A Vegyészmérnöki és Biomérnöki Kar Hallgatói Képviseletének ingyenes kiadványa.
Kiadja a Budapesti Műszaki és Gazdaságtudományi Egyetem.

facebook.com/kemlelo instagram.com/kemlelobme kemleloszerk@gmail.com

VIII. Grofcsik András Emlékverseny

Bene Balázs

Immár nyolcadik évben került megszervezésre a Grofcsik András Emlékverseny, amelyen kilenc csapat indult el, csapatonként három fővel. A verseny két napon keresztül zajlott és két fordulóból állt. Az első napon a tanszékek által összeállított feladatsorok megírása és egy rövid szünet után, egy virtuális laborbejárás és cég ismertetés várt a versenyzőkre és további kari hallgatókra. A második napon egy komplex feladatot kaptak a továbbjutott csapatok, amelyet előadás formájában kellett prezentálniuk a szakmai támogatóink vezetőiből, a kar dékánhelyetteséből és kiváló oktatóiból álló zsűrinek, akik a végleges sorrendet felállították, majd kihirdették az értékes nyereményekkel együtt.

A verseny nem jöhetett volna létre, ha nincsenek támogatóink és versenyzőink, ezért óriási köszönettel tartozom nektek, Önöknek! A verseny támogatói a plakátunkon láthatóak. Ezen kívül köszönöm a zsűrinek, hogy elfogadták a meghívást, és az írásbeli forduló feladatsor összeállítóinak. Valamint a szervezőknek és a főszervező Úrnak, mert nélkülük nem jöhetett volna létre ez az eseményt.

(A verseny plakátja)

Tani Zoli élménybeszámolója

Lelkes PR-os gólyaként kezdtem a cégek megkeresését, hogy a pénzmorzsákból elkapkodjak párat a karnak. Tapasztalatlanságom miatt sok meglepetésben volt részem. Megfigyeléseim alapján körül-belül 4 fő kategóriába sorolnám a megkeresett cégeket. Ezeket gyakorisági sorrendben elétek tárom.

Lelkes PR-os gólyaként kezdtem a cégek megkeresését, hogy a pénzmorzsákból elkapkodjak párat a karnak. Tapasztalatlanságom miatt sok meglepetésben volt részem. Megfigyeléseim alapján körül-belül négy fő kategóriába sorolnám a megkeresett cégeket. Ezeket gyakorisági sorrendben elétek tárom.

A leggyakoribb, a lehetetlen elérni/"-NEM" cégek. Ilyen cégből van a legtöbb.

A második leggyakrabban visszatérő típus a „Nagyon sajnálom, de nem tudunk adni/csődbe mentünk". Ilyenkor általában egy ügyfélszolgálatos veszi fel a telefont, aki nagyon aranyos módon szól, hogy sajnos nem tudnak segíteni.

A legjobb cégtípus, aki eddig is támogatott, ezután is fog támogatni, és rövid egyeztetés után meg is van szerződés. Nagyon professzionálisak és egyből a tárgyra térnek.

A legritkább, de legértékesebb a beszélgetős. Egy ilyen ügyfelet sikerült elérnem idén, és húsz percet tárgyaltam vele. Először is bemutatkoztam, elmondtam, ki vagyok, mi vagyok, miért vagyok és hogy támogatókat keresek a Grofcsik András Emlékversenyre. Egy meghökkentő hangot hallottam a telefonból:

„Nekem egy sörfőzdém van, akkor most önök pénzt szeretnének vagy sört az emlékversenyre?"

Valamint kérte, hogy tegezzük egymást. Ezt a problémát átlépve mondtam a monológomat. Erre válaszolt, hogy sajnos most nem tud adni, de szeretne segíteni, ezért kérdezte, hogy mivel tudná támogatni az „ifjú prodidzsiket".

Végül megvitattuk az ősz eleji sörfesztivált körül-belül tíz percen keresztül, valamint megadta elérhetőségeit és a szívemre kötötte, hogy bármilyen alkalom van, hívjam bizalommal.

Könnyes búcsút intettem a sörfőző mesternek és folytattam PR csoport dolgaimat. Hihetetlen pozitív volt ez az élmény, bármennyi kinyomott telefont is megért ez a beszélgetés.

Remélem, mihamarabb tudunk rendezvényt szervezni és bulizni.

Educatio 2021

Minden évben megrendezésre kerül a három napon át tartó Educatio kiállítás, hogy a középiskolásokban a továbbtanulással kapcsolatban felmerülő kérdéseket megválaszolják. A különböző felsőoktatási és szakképző intézmények, illetve a nyelviskolák várják az érdeklődőket, hogy minden kérdésre feleljenek és bemutassák az általuk kínált lehetőségeket.

Kiss Mirci

Idén az Educatio, a vírushelyzetre való tekintettel, online került megszervezésre. Az esemény honlapján lehetett diákként és kiállítóként is regisztrálni. A kiállítók reggeltől estig egy Zoom meetingben várták az érdeklődőket. A VBK standjánál szép számban megjelentek a kérdezni vágyó fiatalok. Az érdeklődésre oktatók, a Hallgatói Képviselet és a Mentor Kör tagjai válaszoltak, a tények mellett személyes tapasztalatokat, emlékeket, élményeket osztottak meg az középiskolásokkal. Ezzel színesítették a válaszokat és a lehető legrészletesebben mutatták be a kart. A meeting mellett lehetőség volt egy chatszobában is feltenni a kérdéseket, de a résztvevők inkább az előbbit részesítették előnyben.

Annak ellenére, hogy ilyen rendhagyó formában került megszervezésre az idei Educatio, jó hangulatban telt a három nap. Sőt a rendezvény végére még a honlap is megfelelő állapotba került.

Épül, szépül a Martos

A 2020/21-es tanév legelején röppentek fel a hírek, miszerint nagyszabású felújításra kerül sor a Martos Kollégiumban. A legutóbbi hasonló beruházás eredményeként 2012-ben esett át az épület komolyabb renoválason.

Szikszai Sára

Az Egyetem többi kollégiumához képest a Martos egy igen jó állapotú épület. A szobák ugyan nem a legtágasabbak, de a bútorok épek, a konyhában kényelmesen el lehet férni, a szobák nyílászárói korszerűek, a vizes blokkok állapota pedig kiemelkedően jó (amikor minden lakó odafigyel rá).

Az elmúlt év őszén pedig a folyosók két végén elhelyezkedő nyílászárók és a portai bejárati ajtó újításának ötlete merült fel. A munkálatok a hallgatók nagy részének hazaköltözését követően meg is kezdődtek. Bár aggódtunk, hogy pont a hideg idő kellős közepén kerül átszellőztetésre az egész épület, a felújítás gyorsan és csupán kisebb zűrökkel tarkítva zajlott le.

Az eredmény tehát egy új bejárati ajtó; ne lepődjetek meg, ha végre visszatértek, kicsit nehezen nyílik. Valamint új ablakokat szereltek be a lépcsőházak mentén, amelyek egy esetleges tűz esetén füst hatására automatikusan kinyílnak.

Az eredmény tehát egy korszerű nyílászáró arzenál, melynek köszönhetően már sem az előtérben, sem pedig a folyosókon nem kell kabátot húznunk, ha január közepén kiszaladunk a konyhába.

Kollégium tavaszra, avagy hogyan legyen fedél a fejem felett?

Jelen pandémiás helyzet közepén semmi sem biztos. Minden egy kicsit – vagy épp nagyon – a feje tetejére állt. Nincs ez másként az egyetemi oktatás-szervezéssel és a kollégiumi elhelyezéssel kapcsolatban sem.

Szikszai Sára

Mivel a 2020/21-es tanév online indult, a kollégiumi elhelyezésre is csak azok számíthattak, akik külön rektori méltányossági kérelmet adtak le, nyomós indokokkal. Mit is jelent ez a gyakorlatban?

A kollégiumi férőhelypályázatot ugyanúgy megtalálhattátok a KEFIR rendszerben, ahogy a korábbi félévekben is. Érvényes kitöltésével lehetőséget kaptatok arra, hogy a kollégiumok újra nyitásakor beköltözhessetek a Martos vagy a Vásárhelyi Pál Kollégiumba (a végleges eredményben láthatjátok, ki hova került). Akik pedig ez az érvényes kollégiumi jelentkezés mellé rektori méltányossági kérelmet is adtak le, ami pozitív elbírálást kapott, ők költözhettek be a félév elején a Kármán Tódor Kollégiumba.

A rektori méltányossági kérelem hasonló volt az őszihez. Szociális indok, kutatási tevékenység, szakdolgozat, diplomamunka írás, szakmai gyakorlat, munkavégzés, mind szerepelt a megjelölhető szempontok között. Enyhítés az őszihez képest, hogy most szakdogázó hallgatónak számít az az egyén is, aki még csak a Bsc. hatodik félévét, vagy az Msc. harmadik félévét kezdi, és tevékenységéhez legalább heti két nap egyetemre történő bejárás szükséges. Ehhez csupán az adott tanszék vezetőjétől szükséges egy igazolás.

Ne csüggedjen az sem, aki ezekről a határidőkről most lecsúszott! Az újranyitást követő beköltözésre utólagos kollégiumi jelentkezéssel is van lehetőség a kollegium@vegyeszhk.hu címre történő jelentkezéssel.

A méltányossági kérelmek határideje ugyan február 8-án lejárt, de néhány hét múlva újra aktív lesz a 089-es kérvény, amelyet a Neptun rendszeren keresztül tudtok leadni. Tehát, ha adtatok le érvényes kollégiumi jelentkezést, de már most szeretnétek beköltözni a Kármánba, figyeljétek a Neptunt, szerezzétek be a szükséges igazolást és adjátok le a kérvényt!

Nem egyszerű a jelen helyzet egyetemi hallgatóként sem. Ha úgy érzed, belekavarodtál az aktuális rendszer menetébe, ne csüggedj keresd bátran a VBK HK Kollégiumi Bizottságát!

Farsang itthon és a világban

Gyermekkorunk egyik kultikus eseménye a farsang volt. Milyen nagy versenyek mentek, hogy ki legyen az egyetlen, az igazi pókember! Persze a fánkról sem szabad megfeledkezni, amit forrón, porcukorba fojtva majszoltunk el. De ezzel nem vagyunk egyedül, a világon számos karnevált rendeznek az év ezen szakaszában.

Timi

Minden nemzetnek megvannak a saját vallási ünnepei, hagyományai és az ezekhez kapcsolódó rendezvényeik. A farsangi mulatságnál sincs kivétel. Az időszak vízkeresztkor (január 6.) veszi kezdetét és hamvazószerdán (húsvét előtti 40. nap) ér véget. Tehát ez pont elég idő, hogy a létező összes fánkfélét végig együk, vagy karneválokon vegyünk részt.

Ha a magyarországi farsangra gondolunk, általában eszünkbe jut a mohácsi busójárás, na meg persze a szalagos fánk. A Mohácson rendezett busójárás idén virtuális térben kerül megrendezésre, de reméljük a következő évben élőben is részt vehetünk rajta. A farsangi időszak utolsó három napjára eső rendezvényen a hatalmas birkabőrt, ijesztő faálarcot viselő felvonulók kereplőikkel és kolompjaikkal űzik el a telet. A szezon süteménye a szalagos fánk, de ugyan mitől lesz szalagos? A fánkot körbefutó halvány csík, csak úgy tud megjelenni, ha a sütés közben fedőt tesz az ember az edényre, egyébként el lehet búcsúzni az igazi, levegős fánktól.

Buongiorno! Hangzana a szűk kis olasz utcácskákból. Idén sajnos az összes karnevál elmarad. Ennek esett áldozatául a velencei is. A rendezvény maszkjai nagyon egyediek, mindegyiknek megvan a maga jelentése, szerepe, bár manapság ez a része kicsit háttérbe szorul. Vajon te melyik karakter lennél? Esetleg egy Capitano, akinek szerepe állítólagos hőstettei felfújása, vagy lennél dáma, kinek maszkját mindenki megcsodálja? A jelmezek itt teljesen ellentétes szerepeket töltenek/töltöttek be, mint Rióban. A beöltöző célja az identitás elfedése, a korlátok nélküli mulatás. A karnevál hercegét az esemény sorozat végén elégetik egy szalmabábú formájában, ez szimbolizálja a rossz események, tettek és a hideg tél elhajtását.

Azt mindenki tudja, hogy az igazi olasz pizzánál azért nem sok dolog jobb, de a farsangi süteményük is ötcsillagos. Hallottál már a bomboloniról? Már a szó csengése is fenséges, nemhogy az íze! Az olaszok fánkját töltelékekkel készítik, különféle lekvárok, gyümölcsök és pudingok gazdagítják. Ezt az ízélményt megfejelve még fahéjas cukorba is beleforgatják. Az országban ilyenkor több karnevált is rendeznek, az ivreai narancsháború is több ezer embert vonz. A viareggioi karnevál kitűnik a többitől, ugyanis nem a hit miatti mulatságért szervezték, hanem politikai céljai voltak az 1800-as évek végén, de szerencsére a több tíz méter magas feldíszített kocsikat felvonultató rendezvényt a mai napig megtartják.

A Rio de Janeiro-i karnevál az egész világot fel szokta rázni, hangos a média a jobbnál jobb felvételeket készítő hírműsoroktól és közvetítésektől. Az esemény főeleme a szambaiskolák táncversenye, ahol a táncosok hosszú hónapos gyakorlás után csillogó flitterekkel és kövekkel feldíszített falatnyi ruhában mutatják be a tanultakat. A ruha feltűnőségét növeli a ráerősített tollak ritmusra való együttes mozgása. A látványosságot adó hatalmas tribünök, és a zene megalapozza az igazi latin hangulatot.

Nem messze, az USA-ban, a New Orleans közelében tartott Mardi Gras is hasonló elemekkel bír, mint a riói, de jelmezeiben és utcai elemeiben eltérő. A hangsúly az egynapos féktelen bulizás mellett az evés-ivásról szól. A corn dog és a fánkok itt is kedveltek. Az amerikai donut már mindenki számára szerte a világon egész évben elérhető, hatalmas népszerűségét a tetejét borító édes, színes cukormáz adja.

A tavalyi farsang számomra Ausztriába telt, ott megismerkedtem a helyi szokásokkal. Hatalmas szekereken és traktorokon bulizó emberek osztogatták a cukorkákat, fánkokat a gyerekeknek. A parádét a helyi polgármester nyerte, ki tetőtől talpig a meséből vett minyonos öltönyében pózolt. Az osztrák fánk, a krapfen, általában lekváros formába jelenik meg, de idéntől már kapható, nem megszokott ízesítésben a lekvárosrántott húsos és lekváros-húskenyeres változat is.

Kedves Olvasó! Remélem felkeltettem az érdeklődésed a farsang programjaival és édességeivel, ha a karneválokra nem is tudsz elmenni, egyél egy fánkot a helyi cukrászdából rendelve!

Ülj, s bízz!

A férfi a kemény tölgyfaszéken ücsörög. Lábánál ott van a vödör, az üvegablak mögött több ember bámul rá. Mély levegőt vesz, lehunyja szemét. Egy verejtékcsepp csordul le a halántékán. Nem fogja fel, mit beszél mellette az egyenruhás fickó. Egyszerre retteg, és érez megnyugvást, maga se tudja, melyiket jobban. Az egyenruhás hangja szép lassan elenyészik számára, míg ő maga az emlékek nebulájába merül.

W.Marci

1980.

Az óvoda kisautós szőnyegén ül, és egy otthonról hozott matchboxszal játszadozik, melyet még a nagyapja hozott neki Kelet-Németországból. A kisautó nehéz, szagában a Szovjetunió vaslelke keveredik a gyermeki ártatlanság illatával. Szép, vörösre festett Lada, melyet mindenki irigyel a totyogók közül. És az egyik, a kövér, göndörhajú elveszi tőle. Ő nem tesz semmit, csak lehunyja a szemét, s nyugton ül a szőnyegen.

1984.

Első iskolás napján ül a padban. Sok kisgyerek, mind egy-egy izgága hangya a bolyban. Frissen vásárolt könyvek soha el nem felejthető illata keveredik a nemrég elbúcsúzott gyerekek verejtékének s könnyének aromájával. A fapadokban ül, ott tölti el élete következő nyolc évét. Jól tanul, jegyei kiválóak, s megszereti a matematikát. A nyolc év hamar eltelik, és ő ugyanabban a padban ül végig. Megnőtt, fanszőrzete kiburjánzott gyermeki ágyékából, bajsza is pejhezni kezdett. A kövér, göndörhajú az első években mindig elvette az uzsonnáját, csak úgy, mint a vörös Ladát, melynek illata a Szovjetunió vaslelkére emlékeztet. A kövér, göndörhajú négy év után meghalt, miután a kisautó nagytestvére gyors találkozót hozott össze az egész családjával.

1992 áprilisa.

Leendő középiskolájának igazgatója ül vele szemben, kérdéseket tesz fel. Tudja jól, hogy az iskola akarja őt. Eddigre korosztálya legjobb matematikusa, s a fizikába is belekóstolt már. Az igazgató alacsony, bajsza kackiás, akcentusából érezni a külföld szavát. Kicsi, mégis ijesztő, diktátor típus, kire mégis szívesen figyel, hisz erőt sugároz. Olyan erőt, melyre régóta vágyott, s melyről csak Homérosz Odüsszeiájában olvasott. Ült, és bízott, hogy felveszik. A beszélgetés végén elégedetten hátradől, lehunyja szemét: jó helyen van.

1992 decembere.

A középiskolás gyerek tömör, hosszú padon ül a templomban. Családja imént fedezte fel a vallást. Hideg van, a pad alá felszerelt visszamaradott fűtőalkalmatosság oly bágyadt langyos leheletet fúj lábára, mint a haldokló ördög végső tusájában. Ekkor fogalmazódik meg fejében először a gondolat a bizalomról: szerencsejáték a hatalommal, mely jobb napján neked kedvez, s egyszerre képes felemelni és tönkre tenni. A vallásban viszont nem tud bízni: se előnye, se hátránya nem származik belőle. Ült, és nem bízott. A tömjén füstjének illata lassan elnyomja érzékeit, s bármennyire küzd ellene, le kell hunynia a szemét.

1997 januárja.

Egy kis irodában ül, a falon matematikusok és fizikusok életművei sorakoznak papírlapok bekötött, egymáshoz préselt formájában. Előtte egy szakállas, nagydarab öregúr éppen élete első egyetemi vizsgáját készül levezetni. Izgul, szíve 424-es gőzmozdony módjára zakatol addigra izmosodó mellkasában. Mérnöknek készül, pályája sikerrel és hírnévvel lett előre kikövezve. Ült, s bízott a jó jegyben. Könnyedén leteszi a vizsgát, ekkor élete értelmét a tanulás képezi. A szék lábai centimétereket emelkednek, mikor az eredményt hallva kiszakad belőle a megkönnyebbülés sóhaja.

1997 februárja.

Egy pincekocsmában ül a barátaival. Sörös korsóján a pára izzadságként csapódik le, s gördül végig az üveggerincen. Dohányfüst, alkohol- és mámorszag terjeng a levegőben. Itt mutatják be neki Őt. A lány pszichológusnak készül, és nagyon érdekes társaság. Haját a ’80-as évek stílusában hordja, és nem veti meg az alkoholt. Ült, s bízott a szerelemben. Sokat ülnek együtt abban a kocsmában akkor is, később is. Minden alkalomban közös a zenedobozból bőgő kelet-német (épp, mint a nagypapa Ladája, gondolja) punkzene, s az a bizsergés a gyomra táján. Az íróasztal helyett most már itt üldögéli élete nagy részét, tanulás helyett a lánnyal tölti minden idejét. S ez így ment még éveken át...

1999.

A konditeremben ül a műbőrrel szivacsozott padon, súlyokat emelget. Minden egyes kilóban érzi a jövője bőségét: erőt, magabiztosságot. Ül, gyúr, s bízik az eredményességben.

2000. júniusa.

A fodrásznál ül, s a tükörbe mered. Elvégezte az egyetemet, de a lány miatt a diplomája nem lett olyan fényes, mint szerette volna. Nem bánja. Állásinterjúra várják a jövő hónapban. A tükörképe visszamosolyog rá. Belegondol, hogy a fodrászára bízza azt, ami az embert elsőre meghatározza: a külsejét. Nem aggódik, emiatt nem. Aggódik azonban a jövőétől. Rossz diplomával, rossz időben került ki az egyetemről. Nehéz lesz munkát találnia. Ekkor elmosolyodik: de legalább Ő itt van neki. Ült, s bízott a fodrász kezében.

2000. júliusa.

Idegesen ül az irodában, ahol a munka szaga keveredik a műanyag padlózat és az olcsó tisztítószer undorával. Az öltönyös úr (kinek zakója régimódi, megviselt kordbársony) vele szemben kérdez, mint ahogy régen az igazgató, az alacsony, a diktátor típus kérdezte őt. A toll az úr kezében úgy pörög, mint a mazsorettes botja. A férfi nagyon izgul, érzi, ahogy saját teste fojtogatja őt a torkánál, s mégis válaszol. A beszélgetés folyik, s ő csak ül, és bízik. Bízik a sikerben, bízik a reményben. Az öltönyös úr végül elmosolyodik.

2002 márciusa.

A bank előterében ül. Lassan két éve dolgozik a haldokló cégnek, csapokat, és reteszeket tervez azoknak a jótékonykodóknak, kik elég pénzesek és mániákusak ahhoz, hogy két hónapra Közép-Afrikába vonuljanak iskolát építeni. Pénzesek, de mégsem vesznek minőségi építőelemeket, gazdagságukat a Szahara melege ellen vívott harcba ölik, melyben a kényelem és egy kis izzadtság küzd egymás ellen vérre menően. A férfi undorítónak találja ezt, de befogja a száját, mert szüksége van a pénzre (főleg, hogy a lány nem volt képes elvégezni az egyetemet, s munkája sincs). Azonban a fizetsége kevés. A férfi ül a bankban, s bízva bízik a hitelben.

2002 júniusa.

A lány a férfival szemben ül poros kis albérletük sötét konyhájában. Az alkonyat fénye az egyetlen, mely kivilágítja a kis szobát: nincs pénz villanyszámlára. A cég becsődölt, a gazdaság is hanyatlásnak indult. A lány megfogja a férfi kezét, s elmondja neki, hogy nem tud így élni. Összeszedi apró, anyjától örökölt bőröndjét, megtölti azzal a semmivel, amivel rendelkezik, s ott hagyja a férfit a lassan teljes sötétségbe burkolózó szobában. S ő csak ül, egy könnycsepp gördül végig az arcán, mely egy pillanatra megakad a férfi állán, mintha gondolkoznék: „Leessek, vagy pihenjek meg itt örökre?" De végül – úgy, mint Ő – a könnycsepp is otthagyja a férfit. Ő meg csak ült, s bízott, hogy a lány visszajön.

Az egyenruhás fickó feltesz egy kérdést neki. Magához riad, megingatja a fejét ezzel jelezve, hogy nem kíván hozzászólni az elhangzottakhoz. A verejték a szemhéján csorog, mely rettenetesen idegesíti, de nem tehet ellene semmit. Ismét visszatér hát a múlt kísérteteihez.

2002 novembere.

A férfi a McDonald's egyik éttermében ücsörög a műbőr üléseken, s figyeli, ahogy a nagydarab kamionsofőrök végeláthatatlan útjuk rövid pihenője gyanánt kisebb bőségszarut gördítenek le torkukon. Várta a

másik férfit, akivel egy nagyon olcsó, és legalább annyira sötét kocsmában ismerkedett meg. Az úr szürke keménykalappal, vörös csokornyakkendővel és elegáns zakóval ékesítette körülbelül negyven éves testét. A férfi ebben a hónapban töltötte be a huszonötödik életévét. Az úr megérkezik, rendel magának egy sajtburgert, majd feltűnésmentesen leül a férfi mellé. A beszélgetésük rövid, érzelmektől mentes. Az asztal alatt gazdát cserél egy papírzacskó, melyben rövid utasítást tartalmazó cetli, egy 92-es Beretta és egy hangtompító dob lapul. A keménykalapos úr feláll, s a sajtburgerét a férfira hagyva kisétál a fotocellás ajtón, kishíján fellökve egy idősödő takarítónőt, aki a szomszédos ország nyelvén motyog utána valamit, mielőtt nehéz felmosórongyát munkába vetve visszamerülne a hétköznapok monoton melódiájába. A férfi az asztalnál szorosan magához öleli a zacskót: nem nyitja ki, míg haza nem ér. Tudja, mi van benne, undorodik, s mégis a megváltást reméli tőle. Addigra az összes pénze elfogyott. Ül, lassan elmajszolja a sajtburgert, s bízik a szebb jövőben.

2004.

Az új házának nappalijában ül a kanapén. Mellette Ő, a lány fekszik kényelmesen, s a nagyképernyőjű tévét bámulják. A keménykalapos úr egyre több munkát adott neki. A konditeremben eltöltött idők kifizetődtek, s új munkája (bármennyire is gyűlöli) meglehetősen sok pénzt hozott neki. Akármennyire is akarta otthagyni a munkát, tudta, hogy soha többé nem teheti. A lányt a költözésekor könyörögte vissza, aki szívesen vele tartott, hiszen végre volt miből élniük. Szíve választottja újrakezdte és befejezte egyetemi tanulmányait. Sose tudta meg, miből volt pénz erre. A férfi az Ő számára csak egy mérnök volt. S a férfi elégedetten hátradőlt a kanapéján, talpaspoharából újabb korty félszáraz rozébort engedett útjára a nyelőcsövén keresztül. Ült, s bízott. Bízott benne, hogy minden így marad.

2006.

A régről kedvenc kocsmájának vécéjén ül alkoholtól illuminált állapotban. Érezte a saját hányadékának undorító szagát, mely keveredett a mosdó bűzével, melyet a melléhugyozó férfiak használt olaja, és a rossz bortól áldott hasmenés szaga alkot. A nő nem kísérte el, egy ideje sehova nem mennek együtt. A férfi munkája egyre nehezebben viselhető. Előléptették, most már ő is keménykalapban jár-kel, gyorséttermekben toborozza a kétségbeesett, kapzsi embereket. A vécén ülve lassan előhúzza a zsebéből a műanyag zacskót, melyben tiszta hóként ragyognak a fehér kristályok. Előkerül a gumiszalag, a kanál, és az öngyújtó is. Nem bírja tovább, előkészíti az átkozott elegyet, s egy fecskendő segítségével a vénájába küldi. Hátradől, s ültében bízik a megváltásban, melyet a drog tartogat számára.

2010.

A park padján kuporog. A nő az előbb ment el. Ezúttal végleg. Cigarettáért nyúl, s elmereng. Az emberek a háta mögött pusmognak: mindenki tudja, ki ő, de senki nem mer megszólalni. Mellette a padon egy kis család ül. Gyermeküк – alig négy éves – az új műanyag hintán lengedezik. Az anya egy babakocsit tologat. A férfi elnyomja a cigarettát, nem akar ártani a kisembernek. Ül, a semmibe mered, s abbahagyja a bízást. Már nem hisz benne.

Az óra a falon hangosan kattog. Minden egyes másodperccel közelebb kerül a találkozó végéhez. Borzalmasan szorong. Néma csend ül a teremben. Valaki köhint egyet az üvegablak mögött, de mintha ő is szégyenlené, hogy megtöri a szilenciumot, gyorsan magába fojtja. A férfi ebből már nem lát semmit. Önnön lélegzetét szívja be újra meg újra, s visszatért a gondolataiba.

2012. decembere.

Az elhagyatott rom egyik háttámláját vesztett székén ül. Két beosztottja lefogja a kisgyereket, akit a bankár házából raboltak el egy hete. Sok pénzt kértek tőle a lányáért cserébe, de tudta, hogy az az ember képes lenne kifizetni. Szivarra gyújt, rápislant az órájára. Szenteste van. Három perc, és lejár a határidő. Két perc. Egy perc. Az eldobható telefonra nem érkezik be a hívás. Sóhajt egyet, elnyomja a szivart, s int az embereinek. Fűrész csillan, s a kislány sikolyai az elhagyatott gyártelep minden zugát átjárják. A férfi csak ül, arcáról kihalt az összes érzelem. Már nem érez szánalmat sem. Csak ül, és néz.

2013. áprilisa.

A vádlottak székében ül. Észrevettek valamit? Valaki beköpte? Nem számít már. Tudja jól, hogy menthetetlen a helyzete. Az esküdtszék iszonyú rövid ideig vonul csak vissza. Egyöntetűen bűnösnek nyilvánítják. Többrendű szándékos emberölésért, vesztegetésért, a maffia vezetéséért és számos más bűntettért halálra ítélték. Ahogy ott ült, nem is bízott másban. A sorok között meglátta Őt, amint könnyes szemei egyszerre dühödten, és sajnálkozva merednek rá.

2017.

Már négy éve ül a halálsoron. A cellája sötét, rideg, és olyan szűk, mint az ürgelyuk, melyet egy tacskó minden igyekezete ellenére sem tud kiásni. Az ügyvédek többször is fellebbeztek. Mind hiába. A férfi egész nap ül, s mikor az Álom eljön érte sem fekszik le. A többi halálraítélt elnevezi őt Ülőbikának. Évek óta nem látott napfényt, és mindig éhes. Bőre viszket, havonta egyszer tusolhat. Őrületbe kergeti a várakozás. A nő egyké havonta meglátogatja. A férfi csak ül, és vár. Várja a végét.

3 hónappal ezelőtt.

A cellában ülve fogadja az ügyvédjét. Kitűzték a kivégzés időpontját. Választhat az injekció és a villamosszék között. A férfi mindig is szerette a fizikát, sosem volt odáig a kémiáért. A villamosszéket megértette, sőt, ő is tudna tervezni egyet. Azt választja.

1 héttel ezelőtt.

A nő még egyszer, utoljára meglátogatja. Az üvegablak mögött ül, kezén, lábán láncok. A nő azóta házas, gyerekei vannak. Nem tudják meg, hová jár el az anyjuk pár havonta. Elbúcsúznak.

1 napja.

Az utolsó vacsorájánál ül. Gyorsétermi sajtburger és félszáraz rozébor diszharmóniája a főfogás.

Koppannak a másodpercek. A végszó elhangzott. A férfi arcán a fekete zsákkal, fején a sós vízbe mártott szivaccsal várja, hogy a fémsapka halott anyaga feltámadjon, s a lelkével magával rántsa őt. Tudja, hogy egy perce van hátra.

S a férfi csak ült, és még egyszer utoljára bízott. Bízott a gyors halálban.

Képregény

Soma

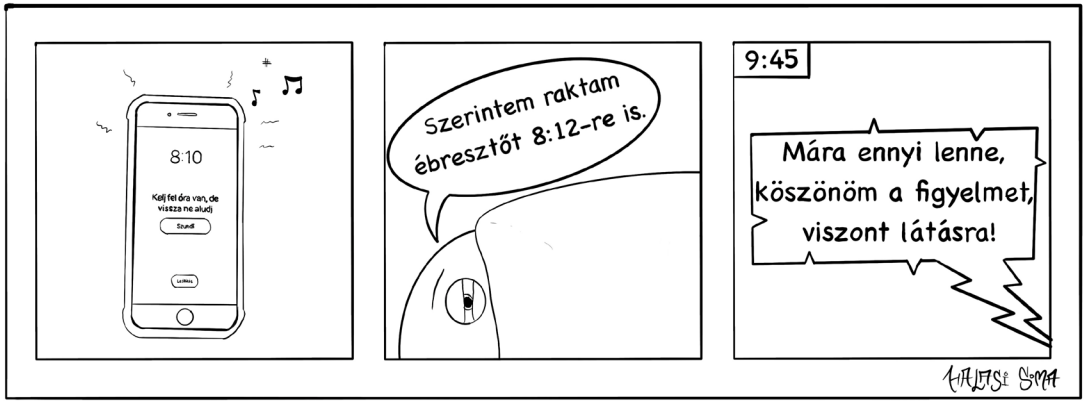

Téli képeslap

Hirtelen felindulásból kitaláltam, hogy lemegyek a Duna partjára fényképezni. Sütött a nap, szép egyenletes hóréteg borított mindent, fogvacogtató volt a hideg.

Fanni

Kékesfehér színek uralkodtak, a napsugarak sárga csíkként törtek maguknak utat. A part menti fák ágai, mint egy fagyott csontváz ujjai, nyújtózkodtak valami láthatatlan, elérhetetlen után, miközben vastag hórétegből készült kesztyű igyekezett valamennyicske melegséget adni a didergő faujjaknak.

Szűz hó terült el előttem. Mintha sosem járt volna arra korábban senki, pedig kellemesebb időben sokan megfordulnak errefelé. A part mellett horgonyzó hajóról valaki csodálkozva megbámult, mintha utolsó élőlényekként a dinoszauruszokat látta volna.

A nap egyre vidámabban és arcmelengetőbben sütött, ennek ellenére a csupasz ujjaim fáztak, arcomra ráfagyott a hidegtől kicsordult könny. A fényképező kijelzőjét a kézfejemmel kellett törülgetnem, hogy lássak rajta valamit, mert bepárásodott a leheletemtől.

Nem mentem túlságosan messzire. A hótól átázott bakancsomban dideregni kezdtek a lábujjaim. Az óvatos szellő finom szemcséjű porhót szórt az arcomba a fákról, amitől még kevesebbet láttam.

Visszafordultam. Egymást keresztező lábnyomokba botlottam. Az ihlet azonnal magával ragadott. Elkattintottam egy képet, amit rögtön elneveztem magamban „Az életnek". Végülis ha a lábnyomokba odaképzeljük a húsvér embert, és egy kicsit belegondolunk, tényleg erről szól az élet. Az emberek keresztezik egymás útjait – akár többször is, vagy éppen csak egy pillanatnyira – és kitörülhetetlen nyomot hagynak egymás szívében és lelkében. Ki jót, ki rosszat…

Mielőtt végleg hazaindultam volna, még egyszer utoljára megálltam a hömpölygő víz előtt, és figyeltem a szüntelenül áramló folyót. Mellette a part vonalát mintha szigorú tollvonásokkal rajzolta volna meg egy komor hangulatú kéz; a finom hó fehéren vakított.

A lábam alatt ropogni kezdett a földi takaró, amikor megmozdultam. Még egyszer utoljára visszanéztem, és a havas, mesés, jég-tündérvilág becsukta utánam az ajtaját.

Engedj be

Eljárok az erdőbe sétálni. Persze, egyedül. Szeretek kicsit elveszni a rengetegben, rácsodálkozni a legtermészetesebb dolgokra, megijedni az ártalmatlan ismeretlentől. Nyáron kezdtem el, először futni mentem, mert hát a bűntudat dolgozik bennem is. A strand klórgőzös mámorában lubickoló emberek láttán egyből arra gondoltam: „Ezentúl én is eljárok futni!" - aztán persze, hogy kiment a bokám a harmadik kocogás alkalmával. Ha a futás nem is az én műfajom, a sétát még nem vetem meg; vonz a kietlen táj és a határtalanság.

Balu

Az erdei séta életszerű. Az elején nem tudod mi hol van, nem mersz nagyon mélyre merészkedni. Idővel aztán nyersz egy kis önbizalmat, a kíváncsiság felülkerekedik, szerteágazó felfedezőtúrákat teszel félelmet nem ismerve. Nemsokára már kitapasztalod, hogy hol a legjobb menni, hol van virágos mező, melyik vadászlesre lehet felmászni. Nincs már kedved hosszasan barangolni, inkább csak megnézed a szokásos helyeket, mert tudod, hogy az az egy óra éppen elég.

Pár hónap elteltével én is itt tartottam, mondhatni megöregedtem túrázó szemmel. Ősszel már ugyanazt az utat jártam be újra meg újra. Tetszett az ismerős környezet lassú átváltozása, ahogy az ösvény szélén ácsorgó gomba napról napra nagyobbra nő, a lehulló levélmezőben megbúvó halk élet motoszkálása. Mégis a legjobban a lábnyomok fogtak meg.

Nyáron még nem nagyon figyeltem fel rájuk, a homokos talaj gödröcskéi és a mindenféle cipők hagyta mélyedések szinte ugyanolyannak tűntek. Ősszel viszont a talaj néha megcsömörlik és nem issza fel az esővizet, ilyenkor pedig kirajzolódik minden lépés nyoma. Kezdetben zavart a gondolat, hogy más is jár itt, hiszen az erdőben a magány vonzott a legjobban. Idővel viszont magam is beláttam, hogy nincs monopóliumom felette.

Felkeltette a figyelmem, hogy a sétáim alkalmával mindig ugyanazt a mintázatot láttam. „Nem az enyém" nyugtáztam, miután hihetetlen akrobatikával (még jó, hogy nem látta senki) sikerült egy pillantást vetnem a talpamra. De akkor kié? Minden nap ugyanazt láttam, néha kacskaringósan botorkáltak a lábnyomok a sárban, néha messze estek egymástól, mintha futás nyoma lenne.

Arra is gondoltam, hogy engem követ. Volt, hogy gyanakodva meglassítottam a lépteim és hirtelen hátrafordultam; „Á-há!" - persze nem volt ott senki. Aztán elkezdtem történeteket szőni, hátha egy sziszifuszi mítoszról van szó; a tolvaj, aki ellopta az erdő zöldjét örök bolyongásra lett ítélve az őszi rengetegben. Persze erre a gondolatra rácáfoltak a hamvas téli hóban feltűnő nyomok.

Rajtam cserélődött a sportcipő csizmára, de ez az entitás (nevezem így, mert a mitikus eredetet még nem vetettem el) ugyanolyan cipőkben járt továbbra is. Kicsit kisebb talpa volt, mint nekem, és egymást átszövő, egyre keskenyedő vonalak tarkították a nyomokat.

Elkezdtem földhözragadtabb teóriákkal előhozakodni. Úgy mint; biztos erre jár haza esténként a munkából, mert nincs kocsija és ez a legrövidebb út a szomszéd faluba. Vagy álmatlanság gyötri és éjjelenként nagy sétákat tesz. Arra is gondoltam, hogy fatolvaj lehet, minden este egy köteg rőzsével tér haza és megrakja a tüzet, hogy a gyerekei ne fázzanak. Lehet egy alkoholista, aki szégyelli magát és csak akkor megy haza, ha már a család lefeküdt és addig itt császkál. Nem igazán tetszettek ezek a verziók.

Végül a tél is elmúlt, de a lábnyomok maradtak. Már szárazabb idő volt, a mintázatot csak ritkán lehetett látni, de biztos voltam benne, hogy ugyanahhoz az emberhez tartoznak. Oké, ember, ezt már leszögezhetjük.

Tavasszal leszakadt a vadászlesre mászó létra pár foka. Sajnáltam, mert nyáron még ép volt a vár, de az idő azóta ránehezedett. A lábnyomok annyira izgattak, hogy el is feledkeztem erről a kis rejtekhelyről a mező és az erdei ösvény mezsgyéjén. Felkapaszkodott rá a hajnalkavirág, ami élénklila szirmokat bontott, mintha csak régi ismerőst köszöntene.

Emlékszem, régen kiskertet neveltem, amibe beosont egy tő hajnalka is. Mikor nagyapám meglátogatott, szembesített a ténnyel, hogy az bizony gyomnövény; én nem gondoltam annak, csak egy árva, de gyönyörű hajtás volt a kertben. Aztán idővel már én is egyre inkább gyomnak láttam, olyan szemmel néztem rá, mint a világ körülöttem.

Szóval újra nyár volt, strandszezon. Annyira nem bántam, már a strandon sem a többi emberre, hanem a medenceszéli vizes lábnyomokra tévedt a tekintetem. Újból elmerengtem, ki csámboroghat az erdőben velem együtt, engem elkerülve. Akkoriban tűnt el a nyom, hiszen nyár volt, tikkadt a talaj. Egy kis időre megijedtem, hogy végleg, de hamarosan új, eddig ismeretlen nyomokat figyeltem meg eső után a sárban. Mezítláb volt. Hol kacskaringósan, hol egyenesen, futólépésben sora-

kozott az úton egy láb lenyomata, a nagylábujj mélyen a talajba fúródva, a kisujj nyoma épp csak észrevehetően. Ő az. Valószínűleg sántít, ez megmagyarázná a bizonytalan botladozást. A futást viszont továbbra sem tudtam hova tenni.

A nyári meleg kezdett alábbhagyni, egyre kevésbé a nap és egyre inkább a tövises szél simogatta a leveleket. Azt hittem a meleg miatt mondott le a cipőről ismeretlen túratársam, de az idő egyre zordabb lett és még mindig csupaszak voltak a lábnyomok. Idővel frusztrálni kezdett, beférkőzött a napom többi részébe is a nyomok gondolata.

Néha, mikor megláttam a botorkálás nyomát a jeges sárban, elöntött a harag. A kezembe fogtam a kabátom és addig futottam ameddig kifulladtam. Lihegve dőltem le a sáros fűre egy szál pulcsiban, és kipirult arccal dühöngtem, miközben a hideg átjárta a tagjaim. A nyomok természete egyre világosabbá vált előttem.

Leesett az első hó. Ahogy kinéztem az ablakon összeszorult a gyomrom. Engem is vékony rétegben fedett már a hó, mikor a vadászleshez értem. Az összes lépcsőfok korhadt volt és bizonytalanul nyögött a súlyom alatt. Nem mertem felmászni, nem mertem benézni. Levettem a csizmám és a zoknim, felakasztottam őket a létra egy magasabb fokára és elindultam hazafelé. Felszabadító volt a jeges érintés, az olvadó hó a pirosodó lábujjaim között. Arra gondoltam, hogy az erdő mindeddig az enyém volt és most már mindenkié.

Vegyészhoroszkóp

A VBK eddigi elismert asztrológusát, Orákulum Nagyházi Mártont magához szólította a Nagy Arcaanum, s mindig igazondó Kristálygömbjét, az Ónixot rám hagyományozta. A Gömb ebbe nem egyezett bele, de Ti, kedves Olvasóim megérdemlitek a szokásos jóslást, így megpróbáltam elfogadtatni magamat az Ónix új gazdájaként. Ez egyelőre nem sikerült teljesen, s úgy tűnik, a Gömb szándékosan összekeverte a jegyek hónapjait. A Kristálygömb szava mindig igaz, és mindenek felett áll, így lássuk, melyik hónap hozza el Nektek a sikert, vagy talán a bukást.

W.Marci

Vízöntő (I. 21. – II. 19.)

A Vízöntők hónapja idén a május lesz. „Májusi eső aranyat ér”, mondta régen Pista gazda, termőföld-, és időjárásszakértő; úgy tűnik, a jegy gyermekei ebben a félévben midászi ösztöndíjakra számíthatnak. Az Ónix azonban óva inti a Vízöntőket: a 14. hét nagy ZH áradatot zúdíthat a nyakukba.

Halak (II. 20. – III. 20.)

December a karácsony, a ZH-k, a vizsgaidőszak, és a lékhorgászat hónapja. A Kristálygömb azt üzeni a Halaknak, hogy kutassanak szorgosan a rejtett kincsek után, mely lehet egy hal a jég alatt, vagy az analát az analitikai laborban. A Halak idén minden analitikai tantárgyból jól teljesítenek majd, de vigyázzanak, a szigorú tanárok rájuk pecáznak ebben az évben.

Kos (III. 21. – IV. 20.)

A Kosok számára rossz hírem van: a következő január nem a ti hónapotok lesz. Idén a COVID-fertőzöttek számaként emelkedik a rátok nehezedő stressz és követelmény mennyisége, s így hajlamosak lehettek fejjel betörni a vizsgaidőszak falát. Ügyeljenek hát erre a Kos jegye alatt születettek, akkor nem érheti őket meglepetés. Öröm az ürömben, hogy az idei vizsgaidőszakokat hamar abszolválják majd.

Bika (IV. 21. – V. 21.)

A Bikák augusztusban jobban megérzik majd a nyár bivalyerős melegét. A Gömb halvány utalásokat tesz arra, hogy a laborok alatt az ő kezükben az átlagot jócskán meghaladó számú üvegeszköz törik majd el. A Bikák fizikai ereje ebben az évben főnixmadárként éled fel hamvaiból, érdemes ezt sportoláson keresztül levezetni.

Ikrek (V. 22. – VI. 21.)

Az Ikrek sorsának spektruma idén majdhogynem megfejthetetlen (az Ónix exének lehet valami köze hozzá). Egy biztos: márciusban bőségesen kijut nekik a jegyzőkönyvekből, melyet azonban sosem kell majd egyedül megírniuk. Új barátságok köttethetnek, legyenek hát nyitott szívűek!

Rák (VI. 22. – VII. 22.)

A Rákok júniusa az Ónix szerint végig a vizsgaidőszakkal telik majd el, de egyet se féljetek! Az év közben több szabadidő szakad rátok. A Kristálygömbben halovány alakokat, és aranyszín fellegeket látok: a Rák gyermekei hamarosan megismerkednek valakivel, aki vagy emocionális fellendülést, vagy egy languszta-partit hoz el számukra. Ez egy olyan lehetőség, amit butaság volna kihagyni, nem igaz?

Oroszlán (VII. 23. – VIII. 23.)

A Kristálygömb az Oroszlánok számára egy üvöltő szelekkel teli novembert jósol. Ez talán azt jelenti, hogy ideje felkutatniuk a magukban rejlő poétát: ragadjanak tollat, és adják ki magukból azt a feszültséget, melyet a só-jég hűtőeleggyel való, hipotermiával és ujjamputációval kecsegtető megfeszített munka okozott bennük.

Szűz (VIII. 24. – IX. 22.)

Szüzek, szakácssapkát a fejre! Idén minden preparatív munkátokat maximális pontszámmal jutalmazza majd a gyakorlatvezető (vagy „újrával", a Kristálygömb homályosít ez ügyben)! És ha ez nem lenne elég, ebben az évben a konyhában is verhetetlenek lesztek. Októberben szárnyalni fogtok, de vigyázat: ha nem használtok az első fogásotokhoz frissen szüretelt, extra szűz olívaolajat, akkor minden laborbeugrótokon csak pótkérdésekkel tudtok átmenni!

Mérleg (IX. 23. – X. 23.)

A Kristálygömb harmóniát lát a Mérlegek szeptemberében: a nappalok és az éjszakák egyenlő hosszúságúak, és ugyanannyit tanulnak, mint amennyit a Csocsóban (vagy máshol) isznak (vagy inkább alszanak, a Gömb nem ad specifikus választ erre a részletre). Úgy tűnik, érdemes lesz a nehéz tantárgyakból a hármast is megpályázniuk, hisz igyekezetüket garantált siker koronázza majd! Vigyázat! Ha bárhol plusz pontokért könyörögtök, kibillentitek a Mérlegeket az egyensúlyból.

Skorpió (X. 24. – XI. 22.)

A Skorpiók júliusban láncként vethetik le majd magukról a kreditszámok rabságát: mozgalmas nyár vár rájuk egy nehéz félév után. Hosszú nyaralások, nagy baráti társaságok képét látom az Ónix miazmájában, mely vészjósló képeket is mutat. Skorpiók! Térjetek haza tanulni a félév első hónapjának minden estéjén, mielőtt a metilnarancs vörösbe csap át, különben a nyáron kellemetlen balesetben lehet részetek!

Nyilas (XI. 23. – XII. 21.)

Az Ónix azt suttogja, hogy valamikor áprilisban, valamelyik labor valamilyen műszere valahogy felmondja a szolgálatot (ezúton köszönöm a Kristálygömbnek, amiért ilyen specifikus választ adott), s így a Nyilasokra extra szabadidő zúdul. Ha nem akarjátok ezt a szabadidőt a nyáron pótlás formájában visszaszolgáltatni az Egyetemnek, a labor helyett töltsétek sportolással az időt! A Nyilasok döntése ebben a kérdésben az egész éves időjárást is befolyásolja: ha rosszul választanak, egész évben esni fog, így óraközi szünetekben a dohányosok nem mehetnek az udvarra a szokásuknak hódolni, amely a közhangulat romlásához vezethet. Nyilasok, tessék sportolni!

Bak (XII. 22. – I. 20.)

A február a Bakok hónapja: az új félév kezdetével az etil-alkoholt nyomokban tartalmazó üdítőital kedvelői most szabadon toxikálhatnak, könnyű első öt hetük lesz. Utána azonban a gyakorlatok nehezednek számukra, és ha nem vigyáznak, könnyen pót-pót ZH-n találhatják magukat. Ez azonban nem fordul elő, amennyiben a Ch épület kapujában háromszor megfordulnak a bal sarkukon miközben a kedvenc szemikarbazon vegyületük nevét motyogják, majd a Corvinus felé köpnek egy ízeset. Hülyén hangzik? Az Ónix nem hazudik nektek (legfeljebb nekem)!

Balu
Szarkák tánca

Fekszik a tenger, mozdulatlan
Ring a víztükör, égő katlan
Próbál feltörni minden percben
Szinte hallani, ahogy felsercen

Valamit sodor a lomha áramlat
Egy kis sziget, alig pár ablak
Világít csak a halvány lángok fénye,
Vörös karmokkal marnak az égbe

Reggel van, még füstöl a szellemváros
Kikötő hajóra a tengerész sáros
Csizmával lép, még előző útjáról
Véres föld talpán, fejében bormámor

Újabb útra indul a kalandor
Éltes léptekkel a kormánynál landol
Tekintete homályos, de egy irányba szegi
Útjukat hamvas arany egyengeti

Fenn, északon asszonyaik várnak
Várják végét a hosszas utazásnak
Hogy kincsekkel férjeik hazatérnek
Hajójukkal a szirten partot érnek

A partra mászó sziklák macskakővé nőnek
Márványoszlop nyújt támaszt a cseréptetőnek
A föld üres, egy ezrede nem terem
Még sincs gazdagabb sziget a tengeren

A környező világ jeges és lakatlan
De itt derű dalol a szavakban
Ez az egy ékkő mind között
Mert idegen tollakból öltözött

Most Afrika partja mellett eveznek
A szárazt követik, különben elvesznek
A vitorla feszül, a szél-pánsípok zengnek
Az égi óriás könnyei elerednek

Az éj leple alatt vihar kerekedett
Elhomályosította a messzi látteret
Ködbe bugyolálva, arra keltek reggel
Hogy helyet cserélt a víz a fellegekkel

Fent volt a lent, és alant a magasság
A roncs partot ért, hullámok dagasztják
Sűrű erdő és kígyózó délibáb látszik
Erősen tűz a nap, ahogy bőrükön játszik

Egyszerre kitisztul az égbolt s a látkép
Ellepi a homokot megannyi árnyék
Bennszülöttek jönnek a rengetegből sorra
Ölelésre tárják kezük, ajkaikat csókra

A kapitány kardot ránt, vág egyet, kettőt
S a lágy homok már öleli a vérben fekvőt
A többi megretten, hátrál, nagyot kiált
Tág szemekkel nézik kérdőn a kapitányt

Az megszédül, méláz egy pillanatra
Vágjátok le őket – Adja parancsba
Ők szertefutnak, elbújnak kunyhókba
Ahol gyermek üvölt, az anyja testtel óvja

Este van, jeges szél marja a levegőt
Tűz ég, hamu takarja a lélektemetőt
Itt több kincs volt, mint bárhol máshol,
Isznak a tengerészek, lángol a távol

Ahogy visszavánszorognak lassan a partra
A parti homok helyén a hajót szikla tartja
A hajó egyben van, dal hallatszik róla
Mind odacsődül, egyre zeng a nóta

Súlyos arannyal megpakolva mennek
Víz borul feléjük, mulatnak, nevetnek
Egyre hangosabban, egyre több kéjjel
A mélybe merülnek, ahol a pokol fészkel

Gara Balázs
Lucifer végszava

Tedd dolgod ember,
aggódnod nem kell!
Értelmet másban,
ne a munkádban
keress kis árva,
csepp vagy te az árban.

Na? Nem vagy boldog?
Mit várasz tőlem most?
Ennyi,
Nem fogok többet mesélni.
Hallgass csak rá,
Bízz és bízva bízzál,
Higgy és így légy hitvány...

Gara Balázs

Újabb darab

Újabb darabot hagytam veszni,
mikor szívemet odaadtam neki,
mert ahogy vége lett,
és a csalfa álom szétesett,
visszaadni már nem volt ideje
szívem összes darabját, ahogy illene.
Megtartja emlékeinek kis fiókjában,
nem mintha kinyitná mostanában,
összes kimondott szavam, tettem,
mosolyom, könnyem, ott vesszen
el, abban a sötét helyen,
Hogy majd egyszer, a nosztalgia
véletlen kiborítsa,
és ő majd visszapakolja az emlékeket,
miközben egy futó pillantást vet
rájuk idegen szemével,
mely már nem farkasszemezett az enyémmel.

Versenylovak

Nemrég volt egy éve, hogy utoljára vizsgáztam teremben ülve, és a helyben megírt számonkérések képe is kezd végérvényesen elhomályosulni az emlékezetemben. Kicsivel több, mint egy éve annak, hogy belépett az életünkbe ez a furcsa, embert próbáló, internetes térbe költözött tanítás. A következő írásommal ennek szeretnék emléket állítani.

Fanni

Egyre idegesebben toporzékolt. Dobálta a fejét, orrlyukai kitágultak, már nagyon izgatott volt. Mindenfelől emberek kiabálását, tapsolását, nevetését hozta felé a szél, de mire odaért hozzá a hang, már csak egy nagy, egybefolyt összevisszaságot érzékelt belőle. Kissé meg is rémült tőle, mégis azt érezte, elönti a tettvágy.

Az ereiben valami megmagyarázhatatlant érzett: ereje megsokszorozódott, úgy gondolta, bármire képes lehet, semmi sem szabhat neki határt. Nem látta maga előtt az akadályokat, a visszatartó nehézségeket. Csak maga a folyamat, de legfőképpen a cél gondolata lebegett a szeme előtt.

Felharsant a felkészülésre szólító jel. Megérezte, ahogyan átszellemül a hátán ülő ember, ettől teljesen megnyugodott. Az elméje kitisztult, abbahagyta a kiszámíthatatlan, türelmetlen táncot. Eggyé váltak, csak ők ketten léteztek a világon, senki más.

Végre meghallotta azt a bizonyos jelet, amire már időtlen idők óta várt.

Egy szempillantás alatt megnyílt az előtte álló ajtó, ő pedig végre megindulhatott. Minden korábbi érzelem és gondolat egy csapásra megszűnt a fejében, és az első lépésével elfelejtette az idegtépő várakozás emlékét is.

Csak vágtatott, csak vágtatott, megállás nélkül.

A hátán ülő ember jobb és jobb teljesítményre sarkallta, és ő minden tőle telhetőt meg is tett. Lábai alig érték a földet, szinte suhant a levegőben. Alig érezte a testét. Egyetlen cél lebegett a szeme előtt: minél gyorsabban haladni.

Váratlanul érezni kezdte, ahogy próbálja megállásra bírni az ember. Pedig még mennyit tudott volna vágtatni! Még alig lendült bele!

Hallotta, ahogy körülötte egyre-másra őt dicsérik hangos kiabálással és szűnni nem akaró tapssal, de nem tudott ezzel foglalkozni. Egyfajta megkönnyebbülés és valamiféle boldogságérzet vett rajta erőt. Az eszével tudta jól, hogy nem ez volt az utolsó megpróbáltatás, a szívének egy rövidke ideig mégis jó volt ezt hinni.

*

A zárt terem ajtaja előtt állt. Körülötte mindenhonnan képletek mormolása hallatszott, de ő próbálta kizárni a hangokat. Többen feladatmegoldásokat mantráztak, de nem törődött velük. Páran vicceket meséltek feszültségoldásként, néhányan a hétvége eseményeit ecsetelték.

De ő csak saját magára akart figyelni. Nem akarta, hogy eljusson az agyáig a sok, együtt értelmetlen zagyvasággá összeálló beszéd. Próbált átszellemülni, és az előtte álló feladatra összpontosítani.

Teltek a percek. Már régen ki kellett volna nyitni a termet, hogy a nagyjából száz ember bemehessen, és időben elfoglalhassa a helyét, a vizsga kezdete előtt.

Végre megérkezett a felügyelő tanár. Végtelenül hosszú időnek tűnő percekig próbálgatta a karikára fűzött kulcsokat a zárba, míg megtalálta azt, amelyik nyitotta az ajtót.

Azonnal betódult a tömeg. Mindenki igyekezett elsőként belépni, hogy megkaparinthassa a leghátsó sorokban lévő székek egyikét.

A vizsga elkezdése előtt megérkezett a tárgyat oktató tanár is. Összehúzta a szemöldökét, maga elé dünnyögve csóválta a fejét, majd igazgatni kezdte az embereket a jobb átláthatóság érdekében.

Ő természetesen úgy ült le, hogy ne legyen efféle problémája, de az idő így is telt.

Ezután a táskákkal gyűlt meg a baja az oktatónak. Mindenkit utasított, hogy tegye ki a padsor szélére, a fogasokhoz. A vizsgázókon hangos moraj futott végig, és szinte óráknak tűnt, amíg teljesült a tanár kívánsága.

Ő a táskát is előre félretette, hiszen ismerte a vizsgaprotokollt – mégis telt az idő. Reménykedett, hogy a közjáték nem zavarja meg a koncentrálásban. A lábával dobolni kezdett a padlón, nehogy eluralkodjon rajta az eddig ügyesen távol tartott idegesség. Mikor kezdődik már?

Ezután a többi holmit rakatta félre a felügyelő. Ő ismét sóhajtott, mert ezt is előre megtette. Persze többen most is csak a sokadik felszólítás után engedelmeskedtek.

Már tíz perce írni kellene a vizsgát – pillantott rá a karórájára. El fogja felejteni a tananyagot, ha ez sokáig így megy.

Végre kiosztották a feladatlapokat.

Ekkor már nem érzett semmi mást, csak megkönnyebbülést, hogy kiadhatja magából a tudást. Érezte, ahogy a sok-sok megtanult gondolat villámként cikázik az agyában egyik helyről a másikra. A rengeteg információmorzsa összekapcsolódott, és végül összeállt a kép. A tolla megállíthatatlanul szántott végig a kiosztott papírlapon.

Hirtelen megszólalt az oktató, hogy letelt az idő. Ez villámcsapásként érte, nem is számított erre. Még annyi, de annyi mondanivalója lett volna! Hiszen még bele sem tudott lendülni igazán. Most hogyan fogják megtudni, hogy ő még azokat is tudja?!

Beszedték a lapokat, majd megállíthatatlanul özönleni kezdtek kifelé az emberek a teremből, miközben egymás szavába vágva elemezték a feltett kérdéseket.

Nem érzett semmi mást, csak megkönnyebbültséget, örömöt és valami boldogságfélét. Eltörpültek a kezdés nehézségei, csak a pozitív érzések maradtak meg benne.

Úgy érezte, ez volt az utolsó akadály a félévben, azonban az eszével tudta, hogy ez nem így van. Mégis jó érzés volt azt hinni, mintha megállt volna az idő, és megmaradt ebben a boldog, kellemesen elfáradt állapotban.

Városi legendák: megtörténtek vagy sem?

Sok legendát hallhatunk innen-onnan. Ezeket vagy elhisszük, vagy nem. Általában nem nézünk utána annak, hogy megtörténtek-e vagy sem. Ami lehetségesnek hangzik, egyből elhisszük, azonban, ha valami teljesen hihetetlen, rámondjuk egyből, hogy ez egy átverés.

Márton

A következőkben bemutatok párat, amik között van pár igaz történet, azonban vannak kitaláltak is, ahogy az már lenni szokott. Hogy izgalmasabb legyen olvasni, először felvezetem őket, és később írok hozzá magyarázatot, hogy valóban igaz-e, vagy csak kitaláció.

1. Mikrohullámú sütőben macskáját szárító öreg néni

A történet szerint egy idős néni miután megmosdatta cicáját, meg akarta szárítani. Úgy gondolta, hogy ehhez a legmegfelelőbb eszköz a mikrohullámú sütő lesz, oda teszi be. Bekapcsolta, majd miután később visszament, a macskát holtan találta. Ezután a néni úgy döntött, hogy beperli a céget, mivel a használati utasításban nem írták, hogy ne tegyen élő állatot a készülékbe. Szamársága ellenére a bíróság az ő javára döntött: a cégnek kárpótolnia kellett a nénit.

Valóság: Sajnos Angliában 2011-ben valóban történt olyan eset, hogy egy 31 éves nő berakta macskáját a mikrohullámú sütőbe. Nem tudni miért rakta be a szegény kisállatot. A bíróság bűnösnek találta állatkínzás miatt.

Azonban a legenda szerint egy idős néni pert nyert egy cég ellen: ez kitaláció. A félreértések elkerülése végett mostanában az összes katalóguson rajta van, hogy élőlényt mikrohullámú sütőbe tenni tilos.

2. Elszíneződnek az uszodavizek, ha belepisilsz

Sok filmben szokott lenni, hogyha valaki belepisil a medencébe, akkor elszíneződik a víz az ember körül. Ehhez az uszodamesterek egy olyan különleges anyagot adagolnak, ami a vizeletben található karbamiddal színváltozást eredményez, és az illető körül kék lesz a víz. A módszer célja, hogy ezzel fogják vissza az esetleges „tetteseket" és megbüntessék őket, a szégyenérzet keltésén kívül.

Valóság: Erről több újságcikket találtam, ami a valóságát igazolná a történetnek, azonban az ÁNTSZ azt nyilatkozta, hogy nem használhatnak ilyen szert az uszodákban, medencékben (nincs ilyen anyag engedélyezve).

A reakció egyébként valós lenne, ugyanis a karbamid kimutatására a biuret-reakciót szokták használni, ami inkább ibolyás színt eredményez, mint mélykéket. Azonban ez a reakció medencékben spontán nem megy végbe, illetve ha végbe is menne, a reakció fehérjéket is kimutatna, ami normál esetben eleve megtalálható lenne a vízben.

Azonban ez nem felhívás a táncra.

3. A hűséges kutya legendája

Japánban az egyik kutya annyira hűséges volt, hogy minden nap kiment a gazdája elé a vasútállomásra. Egy nap a gazda meghalt, azonban a kutya továbbra is kijárt minden este a vasútállomásra várni a gazdáját.

Valóság: Valóban élt egy ilyen kutya az 1920-as években Tokióban, Hacsikónak hívták. A legenda annyira elterjedt ott, hogy a vasútállomásnál szobrot is állítottak neki. Arról, hogy meddig járt ki a kutya minden este, azonban kevesebb adatot találtam: egyes források szerint hónapokig, mások szerint egészen haláláig, több mint kilenc éven keresztül minden este kiment gazdája elé, hátha egyszer találkozik vele újra. Haláláról is legenda íródott: félrenyelt csirkecsont miatt fulladhatott meg a kutya. Ezt azonban cáfolják: valóban volt csirkecsont a gyomrában, azonban minden jel arra utalt, hogy rákban halt meg. A hűséges kutya történetéről több mozifilm is készült.

4. Einstein borravalója

A világhírű fizikus, Albert Einstein egyszer nem borravalót adott a pincérnek, hanem helyette egy papírt aláírt és odaadta neki, hozzátéve, hogy jól őrizze meg, mert ez többet fog érni, mint egy normál borravaló.

Valóság: Ez a történet is Tokióhoz kötődik. 1922-ben Einstein tényleg borravaló helyett egy papírt adott át. Ezt a papírt 2017-ben adták el, 1,56 millió dollárért. A papírra ez volt írva (németül): „A nyugodt, szerény élet több örömet hoz, mint az állandó izgalommal járó siker hajszolása."

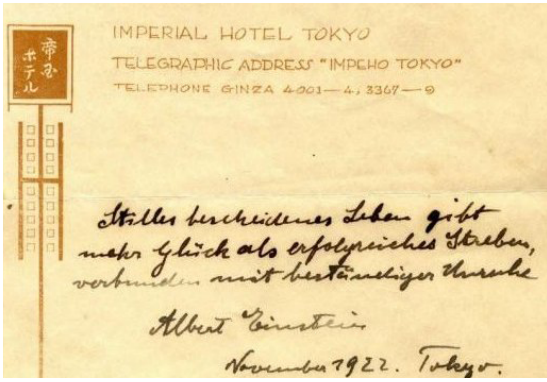

Télen is érdemes túrabakancsot ragadni

Január utolsó hétvégéjén a családommal elmentünk túrázni. A Mátrában, pontosabban Parádon voltunk az Ilona - völgyi Vízesésnél. Több okból választottuk ezt az úti célt. Könnyen megközelíthető autóval vagy tömegközlekedéssel, nincs olyan nagy tömeg, mint a sípályáknál és a zuhatagig vezető út nagy része jól járható havas időben is.

P.Timi

Délelőtt érkeztünk meg a településre, hideg volt, de a nap erősen sütött. A Cifra Istálló és Kocsimúzeummal szemben kialakított parkolóban álltunk meg. A büfék és az ajándék árusok standjai zárva voltak. Innen gyalog folytattuk az utat a túraútvonal jelöléseket követve. Nagy volt a csend, csak az Ilona- patak halk csobogását lehetett hallani. Pár perc után elértük a székelykaput, ahonnan a tanösvény kezdődött. Tovább haladva az utat mindkét oldalról a hófehér erdő vette körül. A fák havas ágai összefonódtak a fejünk felett megszűrve a napsugarakat. A bokáig érő hóban gázolva, még a több réteg ruha miatt korlátozott mozgásról is megfeledkeztünk. A túra a vízesésig körülbelül 6,5 km hosszú volt, és az Ilona- patak mentén haladtunk, amelyen többször át is keltünk.

A kirándulás felénél jártunk, amikor elhagytuk a gesztenyefasor között lapuló Szent István csevice-kutat. Többen autóval jöttek idáig és innen sétáltak tovább. Voltak, akik szánkóval a dombok felé vették az irányt, de akadtak olyanok is, akik kutyával vágtak neki a havas tájnak. Sokszor megálltunk, néztük a hegyeket téli köntösben. Mesébe illő volt a jégcsapokkal díszített fák és a jeges patak látványa. A széles útról nyíló keskeny ösvényen haladtunk tovább, figyelni kell, mert könnyű eltéveszteni. Az útelágazástól már nem kellett sokat mennünk. Az erdőt a vízmeder sziklái váltották fel, a nap sugarai ide már nem értek el és éreztük, hogy lehűlt a levegő. Szűk, néhol meredek terepen lehetett csak közlekedni, ami jeges és csúszós volt. Egyre erősebben hallottuk a víz zubogását, majd meg is pillantottuk a völgy mélyén megbúvó tíz méter magas vízesést. Itt sokan meg is álltak fotót készíteni, mert tovább haladni, csak a patakon keresztbe dőlt hóval és jéggel borított fákon át lehetett. Ezek elég stabilan álltak a patak alján, így óvatosan átkeltünk egy nagyobb fa törzsébe kapaszkodva. A bátrabb túrázók a nagyrészt befagyott vízfelületen képződött vastag jégrétegen át, egészen közelről szemügyre vették a lezúduló víztömeget. Mi ezt inkább kihagytuk egy esetleges fürdést kockáztatva a mínuszokban. A víz több helyen próbált előtörni, de jégcsapok formájában ékeskedve várták a tavaszt a sziklafalakon. Elidőztünk itt egy kicsit, néztük mások milyen technikát vetnek be, hogy közelebb mehessenek. Két típus volt a leggyakoribb: az egyik a mindenen átgázoló az sem baj, ha térdig elázik, a másik a jégen-sziklán-faágon szökkenő. A gázolók voltak többségben. Miután kibámészkodtuk magunkat visszaindultunk a parkolóba.

Lefele menet előtört belőlünk a fáradtság, csak a lendület vitt minket tovább. Késő délután értünk le az autónkhoz, már kezdett sötétedni.

Remélem, hogy saját téli élményemet elmesélve, kedvet kaptál egy kiránduláshoz. Ha igen, megosztanám veled néhány jó tanácsomat is, hogy a lehető legtöbbet hozhasd ki a túrából.

Ellenőrizd az időjárás előrejelzést, erős fagyok esetén sok túrahelyszínhez vezető utat lezárnak a balesetek elkerülése végett.

Rétegesen öltözködj! Válassz olyan ruházatot és cipőt, amely nem ázik át egyhamar.

Ne feledkezz meg arról, hogy télen korábban sötétedik. Késő délután és este gyorsan lehűl az levegő és a talaj jegessé válhat.

Legyen nálad étel és meleg ital termoszban.

Ott a helyem!

Azt hiszem, nem mondok újat azzal, ha megemlítem, hogy mostanában minden zárva van. Az egyetemek, a mozik, az éttermek, sok edzőterem, sőt a színházak is. Azonban színház nélkül élni lehet ugyan, de nem érdemes. Ezért sorra készülnek olyan felületek, ahonnan élőben, vagy előre rögzített formában követhetjük kedvenc teátrumunk előadásait. Ezek közül a legújabb a Miskolci Nemzeti Színház online oldala.

Zsófi

Minden csütörtökön és szombaton, este héttől tekinthetünk meg, egyelőre felvételeket a korábbi, nagy sikerű előadásokról. A tervek szerint azonban, hamarosan a jelenleg futó darabokat is élvezhetjük.

A februári műsor nagyon színes. Találhatunk mesejátékot, klasszikus művet, mint a Bűn és bűnhődés, táncjátékot, vagy akár vígjátékot is.

Az élet a teátrumban nem állt meg. Mi nézők ugyan nem mehetünk be, de a színészek, a rendezők és a dolgozók most is azon fáradoznak, hogy mi minőségi produkciókat élvezhessünk otthonról.

Márciusra már nagyban folynak a próbák. Halkan megsúgom, a napokban kezdődött meg az Ördögök című darab felújítása. Ezt már valós időben, élő közvetítéssel nézhetjük majd a kanapénkról.

A leállás óta bemutatót is tartott a színház. A Producerek musical kettős szereposztással debütált a nagyszínpadon, sajnos még nézők nélkül. Szomory Dezső Hermelin című művének, illetve A helység kalapácsa táncjátéknak szintén folynak a próbái. Amennyiben elhúzódik a járvány helyzet, akár ezeknek az online bemutatójára is sor kerülhet.

De addig is érdemes válogatni a meghirdetett darabok közül. Már válthatunk jegyet az Illatszertárra Ullmann Mónika főszereplésével, a Félőlényre, de akár az Üvöltő szelekre is.

A kínálat folyamatosan frissül. Lesz Csongor és Tünde, a már említett Ördögök, és Györgyike, drága gyermek. Sőt, előfordulhat, hogy velem is találkozhattok, ha bekerül a műsorba a Feketeszárú cseresznye.

Addig is, higgyétek el, ott a helyetek!

#Canceled

Már sosem tudjuk meg...

Manapság egyre többen néznek rendszeresen sorozatokat. A választék hatalmas, rengeteg streaming szolgáltató és csatorna közül választhatunk. Előfordul azonban, hogy egy sorozat nem éri el a kívánt nézettséget, vagy épp borzalmas értékelést kap a kritikusoktól. Ilyenkor a csatornák kegyetlen módon mondják ki a halálos ítéletet: az illető művet elkaszálják. A jelenlegi pandémiás helyzet sem tett jót a sorozatoknak ilyen szempontból. Ebben a cikkben négy olyan sorozatot mutatok be, amiket jómagam is végig néztem, azonban valamilyen oknál fogva az első évad után mégis búcsút kellett nekik mondanunk.

Bence

I am not okay with this (2020) - Ez így nem OK

1 évad - Netflix

A listát egy igen friss, kifejezetten rövid életű, de annál zseniálisabb sorozattal szeretném indítani. A sorozat főszereplője, Sydney, egy teljesen átlagosnak tűnő amerikai lány, egy teljesen átlagos és unalmas amerikai város gimnáziumába jár. Azonban aki jobban ismeri, tudja, hogy dühkontroll problémákkal küzd. Egyetlen barátja van, Dina, akibe amióta ismeri szerelmes. Egy nap fura dolgok kezdenek el vele történni, amire a helyi fura srác, Stanley segítségével keresnek magyarázatot, sikertelenül. Annyi biztos, hogy a fura dolgoknak köze van a lány elhunyt édesapjának is. A sorozat tökéletesen bemutatja, Syd életét, nyomon követhetjük, mit miért csinál. Egy történet egy kicsit sem átlagos lányról, kicsit sem átlagos problémákkal.

A történetet csupán hét, egyenként körülbelül húsz perces részből ismerhetjük meg, ami megfeleltethető egy hosszabb filmnek is. Sajnálatos módon a Netflix a vírushelyzetre hivatkozva nem rendelte be a második évadot a hatalmas cliffhanger ellenére sem. Egy nagyon gyorsan végig nézhető, zseniális sorozatról van szó, amit bátran ajánlok mindenkinek, akik szeretik az egyszerűbb, egy szálon futó, kevés szereplős, mégis nagyon izgalmas és fordulatos történeteket.

The Society (2019) - A társadalom

1 évad - Netflix

Be kell vallanom, csak vizsgaidőszak után néztem meg ezt a sorozatot, szóval még friss az élmény. Tisztában voltam az elkaszálásának tényével, mégis reménykedem, hogy egyszer mégis folytatást kaphat.

A sorozat egy csapat tizenévesről szól, akik elkerülnek a semmi közepére, a saját városuk pontos hasonmásába. A felnőttek és a fiatalabbak mind eltűntek. A sorozat nagyon jól bemutatja, hogyan reagálna a fiatalabb generáció egy hasonló szituációban, hogyan építik ki saját, új társadalmukat a nehézségek ellenére, miként élik meg a teljes szabadságot. Az első napokban mind szórakoznak, jól érzik magukat, viszont ahogy telik az idő, a feszültség egyre jobban eluralkodik felettük. A tinikből felszínre törnek a régóta rejtegetett sérelmek, titkok és érzelmek. A karakterek fejlődése elképesztő, helyenként igen meglepő fordulatot vesz a történet. Minden rész nagyon jól fel van építve. Az elején lassan indul be a cselekmény, de utána sorra történnek a váratlan események.

Sajnálatos módon a vírushelyzet miatt az eredetileg berendelt második évadot a Netflix mégsem kérte, így a sorozatnak vélhetően az első évad után, hatalmas cliffhangerrel a végén vége. Mivel egy viszonylag friss sorozatról van szó, még lehetséges, hogy egy másik streaming szolgáltató megvásárolja a sorozatot, bár ennek kevés a valószínűsége. Ha van egy kis időtök, kedves olvasók, mindenképpen szánjátok rá azt a közel tíz órát a sorozatra. Mindenképpen megéri.

Daybreak (2019) - Napkelte

1 évad - Netflix

A lista számomra egyik legfájdalmasabb eleme következik. A Daybreak egyike a kedvenc sorozataimnak, nagyon letörtem, amikor kiderült, hogy a Netflix nem kér belőle többet.

A történet középpontjában egy biológiai fegyver robbanása által okozott apokalipszis áll, mely során a felnőttekből agyatlan zombi lett, csupán a fiatalok és a gyerekek élték túl. A történet főhőse, Josh Wheeler megszállottan keresi gimis szerelmét, Sam Dean-t ebben a kifejezetten veszélyes világban. A túlélő diákok kolóniákat hoztak létre aszerint, hogy a gimnáziumban pomponlányok, sportolók vagy éppen steampunkok voltak. Minden ilyen kolóniának megvan a saját hierarchiája, amely sokszor csak még komikusabbá teszi az egyébként is kifejezetten vicces sorozatot. Josh társai között megtaláljuk gimis ellenségét, az időközben pacifistává vált Wesley Fists-et, valamint a tíz éves piromán és drogdíler zsenit, Angelicát.

A történetben több dolog is nagyon megfogott. Egyrészről a hihetetlen jól használt poénok, viccesebbnél viccesebb szituációk tették számomra nagyon élvezhetővé a sorozatot. A másik, ami miatt nagyon ajánlom, a karakterek és az ő kapcsolataik. Minden karakter egytől-egyig egyéniség, akik képesek egy csapat agyatlan felnőtt-zombi közzé vetni a barátaikért.

A Netflix csupán két hónappal a premier után jelentette be, hogy a sorozatot viszonylag magas nézettsége ellenére nem kívánják folytatni. Nagyon vegyes volt a sorozat fogadtatása, valószínűleg ez áll az elkaszálás hátterében.

Ha egy olyan sorozatot szeretnétek látni, ahol a legjobb fegyvernek a vérrel töltött vízibombák számítanak, valamint a jólétet és Kánaánt a pláza jelenti, akkor ne késlekedjetek, nézzétek meg a Daybreak-et!

Rise (2018) - (Nincs magyar cím)

1 évad - NBC

Talán kicsit „kilóg" a többi sorozat közül, de pont ezért is esett erre a választásom. A Rise nem a világ legjobb sorozata, bőven akadnak hibái, de szerintem megérdemel néhány szót.

A történet középpontjában egy középiskolás tanár, Mr. Mazzu áll, akinek célja megreformálni a helyi színjátszó csoport tevékenységeit. Lecseréli az évek óta játszott Grease-t egy olyan musicalra, ami a legtöbb embert megbotránkoztatja. A sorozatban a diákok képében rengeteg fiatalkori problémával kerülhet szembe a néző. Szó van a családról, elvárásokról, önmagunk elfogadásáról, mások elfogadásáról, valamint a fiatalkori alkoholizmusról is. Mivel egy musical drámáról van szó, fontos megemlíteni a zenét is. Zeneileg a sorozat a híres, Magyarországon is bemutatott Broadway musical, a Tavaszébredés (Spring Awakening) zenéit dolgozza fel.

Bár az alapkoncepció nagyon tetszik, valószínűleg nem fogom újranézni a sorozatot. A szereplők történetei bár nagyon izgalmasak is lehettek volna, történetvezetés szempontjából a forgatókönyvírók nem végeztek túl jó munkát. Van, hogy egy részben olyan sok dolog történik, hogy azt elég nehéz követni, viszont akad olyan rész is, amiben nagyjából semmiről se szól.

A sorozatot csupán két hónappal a debütálása után kaszálták el, a roszsz nézettségre és a negatív kritikára való tekintettel.

Remélem mindenki talált valami kedvére való néznivalót a listában. Hiába nem kaptak normális befejést, mindenkit bátorítok arra, hogy ne ezért ne vágjon bele egy-egy ilyen mesterműbe. Rengeteg munka van ezekben a sorozatokban, és ha engem kérdeztek: teljesen megérte! Jó filmezést kívánok mindenkinek!

Zene – és filmajánló a téli komorság leküzdésére

Elkezdődött az új szemeszter, indulhat újra a hajnalig tanulás, ha viszont van pár szabad, pihenésre szánt perced, ideje kiszakadni a jegyzőkönyveidből és felrázni kicsit a borús mindennapokat. Loca!

Peti

Zenék a februári hó alól (Kevésbé fagyosak, mint gondolnád!)

1. Janelle Monáe – Make Me Feel

2. Beyoncé – All Night

Február 14., a bájos gerlepárok édesen turbékoló napja. Ha még mindig rózsaszín felhő lebeg előtted, vagy már azt se tudod mióta vagytok együtt pároddal, azért egy kis romantika sose árt!

3. Miley Cyrus – Someone Else

4. Lizzo – Soulmate

Ha viszont már eleged van a sok szív alakú dekorációból, s az átható rózsaillattól, ami belepi a környéket, akkor ideje bekapcsolódni az ellengárdához, self-love-ot (és egy kis keserűséget) elő, Anti- Valentin napra fel!

5. Jorge Ben Jor – País Tropical

6. Timbalada - Macota

7. Banda Black Rio – Rio de Fevereiro

Az időjárás továbbra sem a legkellemesebb, ideje kiruccanni (legalább gondolatban) Rioba! Táncolni egy jót, gondolatban élvezni a perzselő napsugarakat, s elveszni a karnevál színes, vibráló világában.

8. Poison – Unskinny Bop

9. Sonic Youth – Teen Age Riot (Album Riot)

10. Journey – Any Way You Want It

Már borsódzik a hátad az elkövetkezendő hetektől? Ideje kicsit visszautazni az időben, előkészíteni a képzeletbeli Harleykat, otthon spontán vágni magadnak egy mulletet és elrobogni a 80-as évek egy rockfesztiváljára!

11. Pablo Casals, Sol Gabetta – Song of the Birds

12. Charles Gounod, Yo-Yo Ma – Ave Maria

Stresszesebb napok előtt pedig mindenképp válts jegyet a nyugalom szigetére, ezek a számok nem csak egy kis relaxációt hoznak az agyadnak, de lehet a klasszikus zenéhez is közelebb hoznak.

13. Banoffee – Chevron

14. ABRA – CRYBABY

15. boylife – church

Saját ajánlásaim tökéletesek egy hálószobai álmodozáshoz: este, halvány lámpafénynél, mikor már teljesen leeresztettél, bújj az ágyadba és csak érezd át a zenét, hagyd, hogy szétrepítse gondjaidat és átvegye gondolataid helyét!

+1. Jinco – Formula

Mikor már minden reményed veszni kezd, akkor ideje elrugaszkodni mindentől, s egy másik univerzumba sodródni ezzel az intenzív, galaktikus technocsodával. (Szia E.T., várj, hozom a biciklim!)

Filmek, amik garantáltan kizökkentenek a mindennapokból:

1. Sikoly (1996)

A 90-es évek egyik klasszikusa nem fél új dolgokat kipróbálni, kockáztatni és valami olyat letenni az asztalra, ami pár évtizeddel később is élvezhető saját magáért. Különösen jól működik a mindennapi horrorok eloszlatására.

2. Élősködők (2019)

Bong Joon-ho filmje nem csak egy család megélhetésének történetével nyűgöz majd le, az operatőrök kameramunkája és a rendező jól kidolgozott nézőpontja is fenomenális. Kötelező mindenkinek, aki még nem látta! (Persze csakis eredeti nyelven.)

3. A hullám (2008)

A film egy komplex társaság életének különböző pontjait összekötve ad választ egy amúgy egyszerűnek és egyértelműnek tűnő kérdésre: "Jó dolog-e az autokrácia?"

A film alapján talán ez nem mindig olyan egyszerűen eldönthető, mint azt egyébként gondolnánk...

4. Mátrix (1999)

Az akció dús, futurisztikus, sokak számára megunhatatlan film nem csak a tetőtől talpig bőr szettek és ballonkabátok, de az idejét meghazudtoló, azóta is sok helyen referenciaként használt kameramunka és effektusok miatt is beírta magát a történelembe.

5. A víz érintése (2017)

Saját választásomként a steampunk és futurisztikus találkozásánál megállapodott Del Toro filmet ajánlanám, amelynek látványvilága újra és újra le tud nyűgözni, színpalettája pedig tökéletesen hozzásimul a megteremtett világ összetett képéhez. (Plusz a színészek könnyed, mégis sokoldalú alakításai sem utolsók.)

A polimorf pizzatészta

A pizzát nem kell bemutatnom, mindenki ismeri és szereti. Alapvetően egy egyszerűen elkészíthető ételről beszélünk, de mint mindenbe, ebbe is bele lehet merülni. Ez nem egy olyan cikk, amelyben a tökéletes három perc alatt elkészülő, kemencés nápolyi pizza fortélyairól fogok mesélni, hanem inkább csak tippeket adok egy igazán jó vacsorához, amely lehet, hogy az olasz pizza-isteneknek nem tetszik, viszont egy éhes diákot nagyon is boldoggá tesz.

Gergő

Pizzaszósz

Ez sem hagyományos, de nagyon finom, megéri sokat csinálni belőle mert a hűtőben pár napig boldogan el van.

Hozzávalók:

- 1 konzerv hámozott paradicsom

- 2 gerezd fokhagyma

- egy jó nagy csipet bazsalikom és oregánó

- só bors ízlés szerint

Egy mélyebb serpenyőbe ürítsük ki a konzervet, majd lefedve kezdjük el főzni, míg a puha nem lesz a paradicsom. Ekkor belenyomhatjuk a fokhagymát és a fűszereket. Aki simán szereti a szószt, az támadja meg egy turmixszal, aki darabosan, az csak egy villával. Tovább melegítjük, hogy a fűszereink működésbe lépjenek, és készen is van.

Pizzatészta

Hozzávalók:

- 500 g kenyérliszt

- 300 cm3 langyos víz

- 25 g élesztő

- 1 teáskanál cukor

- 1 teáskanál só

- 1 evőkanál olívaolaj

Először a langyos vízben oldjuk fel a cukrot, majd rakjuk bele az élesztőt. Egy nagy tálba mérjük ki a lisztet, amiben keverjük el a sót, aztán öntsük hozzá az élesztős koktélt. Kezdjük el dagasztani, amíg egy gombóccá nem áll össze. Ezek az arányok jók, de ha nagyon ragad, vagy túl kemény, akkor nyugodtan korrigálhatunk közben, liszt, vagy víz hozzáadásával. Ekkor kiszedhetjük és gyúrjuk tovább simára. Ha ez kész, akkor olajozzuk meg a tálunkat és letakarva egy konyharuhával hagyjuk kelni, míg méretben megduplázódik. Ezután oszthatjuk és formázhatjuk, majd megint hagyjuk pihenni. Ennyi tészta három pizzához elég.

Kezdődhet az összeszerelés!

Mindenkinek megvan a maga kedvence feltéte, és mind tudjuk, hogyan kell összerakni egy pizzát, így ebben a részben inkább csak ötleteket adnék:

230 fokon szoktam kb. húsz percig sütni, előtte érdemes megkenni a tepsit olívaolajjal

Gremolata, ez egy nagyon ízletes olasz fűszer. Petrezselymet, citromhéjat és fokhagymát vágjunk össze apróra, és a kész pizzánkat megkoronázhatjuk vele. (de mindenhez is jó)

Ha nincs kedvünk tésztát gyártani, akkor használjunk tortillát helyette, amellett, hogy kényelmes és gyors (7 perc 200 °C-on!) még kevesebb kalória is, továbbá mikróban is süthető (3 perc 560W majd 3 perc 800W)

Ha fogynak a feltétek az csak többféle pizzát jelent! Ha csak sajt és szósz van az pizza Margherita (bazsalikomlevéllel), ha csak paradicsom akkor pizza Marinara (itt még szórhatunk rá fűszereket), ha csak tésztánk van arról később írok.

Ha marad ki szósz, az tökéletes melegszedvics feltétnek

Tészta receptek:

Focaccia

Hozzávalók:

- pizzatészta

- olívaolaj

- pár ágacska rozmaring

- 3 gerezd fokhagyma

- joghurt

- oregánó

Egy olasz étel. A pizzatésztát nagyjából két centi vastagra nyújtjuk, és elhelyezzük egy tepsiben, amit kikentünk olívaolajjal. Hagyjuk pihenni 15 percet, majd az ujjainkkal kis gödröcskéket nyomunk bele. Egy ágacska rozmaring leveleit összevágjuk picire fokhagymával, nyakon öntjük olívaolajjal, majd ezzel megkenjük, megsózzuk, és mehet a sütőbe 200 fokra, míg szép aranybarna nem lesz. Tálaljuk fokhagymás-oregánós joghurttal.

Fougasse

A hozzávalók ugyan azok, mint a foccacia esetében, sőt az egész igazából annak egy francia allotróp módosulata. Annyi elkészíteni, hogy a megkelt pizzatésztát levélformára (mint egy gitárpengető) nyújtjuk kb. 0,5-1 centi vastagra. Egy tepsin bevágjuk középen hosszában, majd erre hegyszögben, néhányszor a jobb és bal oldalt is (mint egy levél erezete). Ezzel azt érjük el, hogy jobban pirul és könnyebb törni. Ha megvan a formázás akkor hagyjuk pihenni 15 percet, majd a rozmaringos olajjal megkenjük, megsózzuk és 200 fokon sütjük amíg ízlésünknek megfelelő nem lesz.

Grissini

Szerintem ez az egyik legjobb vendégváró, egyszerű, sokat lehet készíteni belőle, és még olcsó is.

Hozzávalók:

- pizzatészta
- olívaolaj
- Nigella mag, vagy más néven feketekömény, valami hihetetlen íze van (az oregánóra hasonlít), bármelyik bioboltban kapható
- csilipehely vagy őrölt chili

Itt a tésztánkat rudakká formázzuk. Legegyszerűbb egy gombócból indulni, és két kézzel hengergetni, miközben húzzuk szétfelé. Bárhogyan is gyúrjuk a lényeg az, hogy beleférjen a tepsibe, és ujjnyi vastagságú legyen. Ha már a tepsiben vannak, akkor kenjük meg őket olajjal és szórjuk rá a feketeköményt vagy chilit és sót, és már süthetjük is 200 fokon. Szerintem úgy jobb, ha nem túl ropogós és törékeny, de ezt mindenkinek rábízom a saját ízlésére.

Remélem sikerült adnom egy-két ötletet. Jó sütést kívánok minden olvasónak!